

finder man, at der skulde være nogen Tvivl i saa Henseende, har jeg selvfølgelig ikke det mindste imod en Endring i den Retning, som den ærede sidste Taler angav.

Da ingen yderligere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

F. Petersen: Jeg tillader mig at foreslå Lovforslaget henvist til det Udvalg, der har været nedsat angaaende Forslag til Lov for Færøerne om Tilsyn med Uvandreres Besordring.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Bestemmelserne om de til Færøerne ankomende Skibes Forpligtelse til først at anløbe visse Havne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2905.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

F. Petersen: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at forøge Antallet af de Havne, som Skibe, der fra Udlandet ankomme til Færøerne, skulle være pligtige at anløbe, forinden de besjle de øvrige Havne paa Øerne. Den Gang Handelen blev frigiven ved den kongelige Enehandels Ophævelse, nemlig ved Lov af 21de Marts 1855, blev det bestemt, at alle Skibe, der fra Indlandet, altsaa fra Danmark, ankom til Færøerne, skulde anløbe, forinden de besjlede andre Havne, en af de 7, ogiaa her nævnte største Havne deroppe. Derimod skulde de Skibe, der ankom fra Udlandet, være pligtige til at anløbe som 1ste Havn en af de 2 af de

nævnte 7 Havne, enten Torshavn paa Strømsø eller Tranqisvaag paa Suderø. Der boede kun Læge paa disse to Steder den Gang; senere kom der Læge ogsaa i Vaag paa Bordo, og det blev bestemt, at ogsaa Vaag paa Bordoen skulde kunne anløbes som 1ste Havn; dette blev vedtaget ved Lov af 14de Februar 1874. Senere kom der Læge i Vestmankhavn, og Bestemmelsen blev da udvidet til ogsaa at gælde dette Sted, nemlig ved Lov af 29de Marts 1887. Nu har man ment, at der ikke var meget større Fare for Indbringelse af Smitte ved Skibe, som komme fra Udlandet, f. Eks. fra England, end der var ved Skibe, som kom fra Indlandet, og man har navnlig ment, at Smitte nu til Dags lettest kunde bringes med Postskibene, som bruge knapt 2 Døgn om at tilbagelægge Rejsen fra Granton til Færøerne. Der kunde altsaa godt med Postskibet komme en Passager, som kun 2 Døgn efter sit Ophold i en eller anden engelsk By var paa Færøerne. Under disse Omstændigheder mente man, at der ikke var Grund til at opretholde de Bestemmelser, at Skibe fra Udlandet, som ankom til Færøerne, kun skulde have Lov til som 1ste Havn at anløbe de Havne, hvor der boede en Læge; man har ment, at det var tiltrækkeligt at fordrø, at Skibe skulde anløbe en Havn, hvor Stibspapirerne kunde blive undersøgte og nærmere Forklaring blive optagen af Kaptejnen og Mandskabet, som kunde sikre mod, at smitsomme Sygdomme vare optraadte om Bord eller havde været paa de Steder, som Skibet nylig havde haft Forbindelse med. Man har derfor ment, at der var al Grund til at bestemme, at ethvert Skib som kom fra Udlandet, skulde have Lov til som 1ste Havn at anløbe de samme Steder som de fra Indlandet kommende have Ret til at anløbe. Den nødvendige Værgsgælse mod, at der skulde kunne bringes Smitte i Land paa disse Steder, hvor der ikke var Læge ved Haanden til at undersøge Besætningens Sundhedstilstand, har man ment at kunne finde i Bestemmelserne i § 2, der bemyndige Sysselmanden til at forbyde Mandskabet at have Forbindelse med Land, forinden Lægen enten om Bord i den Havn, hvortil Skibet er indkommet, eller paa et Sted, hvor en Læge er bosat, har faaet Lejlighed til at undersøge Sundhedstilstanden og givet sin Attest desangaaende.